

CELJSKA MOHORJEVA DRUŽBA

— Prva slovenska založba —

MATIC VIDIC: SMERNIK ZA SMISEL

Podatki o knjigi:

- Naslov: Smernik za smisel
- Podnaslov: Popotnice preizkušane logoterapevta
- Zbirka: Smisel
- Avtor: Matic Vidic
- Urednica: Saška Ocvirk
- Format: 135 mm x 210 mm
- Vezava: mehka z zavihi
- Število strani: 148
- ISBN: 978-961-278-750-9
- Cena: 25 €
- Založnik: Celjska Mohorjeva družba
- Leto izdaje: 2025

Kontakt

Uredništvo

T 03 426 48 00

urednistvo@celjska-mohorjeva.si

Skozi preizkušnje do smeri življenjskega poslanstva

Zgodbe zdravijo. Najmočnejše pa se nas dotaknejo tiste, ki so jih ljudje izkusili na svoji koži. Matic Vidic je študij teologije in filozofije izbral, ker se je že kot mladostnik soočil s težkimi življenjskimi preizkušnjami. Pretresljivo osebno pričevanje je eden najlepših primerov, kako eksistencialna analiza oziroma logoterapija Viktorja Frankla spreminja življenja v vsakdanjosti.

Matic Vidic se je moral še kot otrok soočiti z mamino smrtjo in očetovim alkoholizmom. Tako se je začel zgodaj spraševati, kaj je sploh smisel življenja in kje se skriva Bog. Po nekaj težkih serpentinah v svetu podjetništva in lokalne politike se je kot duhovni asistent zaposlil v Slovenski vojski. Ker je v mladosti resno razmišljal, da bi postal duhovnik, kot mlad moški pa ni dvomil, da ga Bog kliče v zakon z njegovo življenjsko izbranko, se je povabilo, da postane stalni diakon novomeške škofije, zdelo kot združitev najboljšega obeh svetov. Toda pot ni bila ne enostavna ne gladka. Naučila ga je, da se najboljšega v življenju ne da izsiliti. Enako kot se ni dalo izsiliti uresničitve njegove največje želje, da bi z ženo postala starša.

Ko ga danes njegov štiriletni sin vpraša, kaj pravzaprav počne, mu odgovori: »Rešujem življenja in ljudem pomagam, da niso žalostni.« Svoje resnično življenjsko poslanstvo je namreč odkril s knjigo Viktorja E. Frankla *Kljub vsemu reči življenju da*. Vse njegovo znanje teologije in filozofije je v tej drobni knjižici dobilo svoje mesto in svoj smisel. Logoterapija se mu je pokazala v vsem svojem sijaju in postala njegova vsakodnevna misel. Danes je na samostojni poti psihoterapevta in predavatelja. Svoje najtežje preizkušnje je v knjigi *Smernik za smisel* opisal boleče iskreno. Kot pravi, se skozi prizmo logoterapije in osebne vere na to pot drugače niti ne da. S svojimi zgodbami poskuša ljudem prižgati tisto luč, ki je osmislila tudi njegovo življenje.

O avtorju

Matic Vidic se je rodil leta 1987 v Novem mestu. Po izobrazbi je profesor teologije in univerzitetni diplomirani filozof. Je stalni diakon novomeške škofije, službo duhovne oskrbe je opravljal tudi v Slovenski vojski. Po specialističnem študiju logoterapije se je odločil za samostojno pot psihoterapevta in predavatelja. Opravlja tudi pionirsko delo na področju romske pastorage in njihovega vključevanja v družbo. Kot najpomembnejše pa je mož ženi Petri in oče štiriletnemu Izaku.

Foto: Rok Mihevc

Odlomki iz knjige

Dan, ki sem se ga tako bal, je napočil s telefonskim klicem sorodnikov. »Z očetom je slabo.« Zaradi napredovane ciroze jeter je pristal v bolnišnici. In potem še dodatek: »Ne kaže najbolje.« Mrzlo me je spreletelo. Česa sem se tako bal? V resnici ne tega, da bi izgubil očeta. Na nek čuden način sem ga že zdavnaj. Bal sem se tega, da bo spet moj oče. /.../

Pot do bolnišnice je bila že tako precej dolga, a sem na vsakem križišču upal na rdečo luč, da bi bila še malo daljša. V tistem trenutku bi rade volje šel še enkrat na izpit klasične nemške filozofije, ki mi je petkrat grenila življenje, z veseljem bi šel delat v rudnik ali prekladat hlode v gozd, kljub svojim slabim izkušnjam ... Vse, samo ne k tisti bolniški postelji.

Žlobudral sem molitvene obrazce in v duhu ponavljal samo eno prošnjo: Gospod, daj mi moč, brez tebe tega ne bom zmogel. Otožno me je spreletelo, kako sva lahko z očetom svoj odnos tako zavozila ... Stopal sem po hodniku in iskal visceralni oddelek, kjer ležijo tudi jetrni bolniki. Pred vrati sobe šest sem dvakrat globoko vdihnil, zaprl oči in vstopil. Kot bi se navezan na elastiko vrgel v prepad.

Pozdravim in obstojim. Pri oknu stoji neznana ženska. Oče jo vpraša, kdo je prišel, ona me pogleda in osorno pravi: »Tvoj sin«. Vstane in zapusti sobo. Ostaneva sama. Pogled na očeta me presune. Rumena koža, rumene oči in velik napihnjen trebuh. V prsih me tišči, v glavi mi narašča vročina, v trebuhu me zvija. Zagotovo sem ves rdeč v obraz. Kak zdravnik bi mi že na vratih predpisal pomirjevala. Vedno znova me preseneti, kako hitro in kako očitno se naša notranjost odraža na telesu. A po moji svobodni volji me je v to sobo potisnila odgovornost do umirajočega očeta. Ker se sam počutim tako krivega za vse, hočem njega krivde razbremeniti, če ga že bolezni ne morem.

»Kaj iščeš tukaj?« me ježno ogovori. Želim si reči, da očeta, vendar molčim in molči on. Kar nekaj časa. Potem začne tam, kjer sva nazadnje ostala. Vsujejo se obtožbe, očitki, kakšno gorje in krivico smo mu vsi povzročili. V tistem trenutku se zavem, da nisem prišel na debatno tekmovanje, da nisva v ringu in ne na sodnem soočenju. Prišel sem po spravo. In po spravo sem lahko prišel samo v tišini. Poslušam vse tiste težke besede, obtožbe, očitke, laži in pomislim, da je glede na zdravniške napovedi to verjetno zadnjič. Vse v meni ga želi prekiniti, ničkolikokrat me ima, da bi vstal in s treskom zaprl vrata za seboj, vendar vztrajam. Tiho in ponižno sedim na stolu. Ko mu zmanjka besed, sva nekaj časa v tišini, potem se mirno poslovim in obljubim, da naslednji dan spet pridem.

Tista soba ni bila ring in tisti pogovor ne bitka, pa vendar sem od tam odhajal kot zmagovalec. Nobena očetova beseda, laž ali obtožba me ni zadela. Čutil sem, da v sobi z očetom nisem bil sam. Z mano je bila gotovo cela četa angelov, ki so me varovali in bodrili, da sem zmogel to dotlej verjetno najtežjo življenjsko nalogo. (Str. 50)